

LES ULLERES DE LA VERITAT

Mai m'hauria imaginat que un malson es podria convertir en un somni, que una cosa amarga es podria convertir en una de dolça. Tot això no m'ho podia creure fins fa una setmana.

Tot va començar un dissabte, mentre jo jugava amb la meva PS4 (per cert, em dic James i tinc 15 anys. Sóc un estudiant de 3r curs de l'ESO), quan la meva mare va passar per davant la porta de la meva habitació i es va parar.

-Què deu estar mirant, que no pot apartar-ne la vista de mi ni un segon? -vaig pensar.

Després de mitja hora mirant-me, o això és el que em va semblar, es va dignar a parlar.

- Escolta James, com és que entretanques els ulls quan jugues a la videoconsola?

-No els tanco -vaig respondre, sec. Sabia on volia anar a parar -el que passa és que estic cansat. Ja saps que he tingut una setmana molt carregada de deures i quasi no he tingut temps per descansar.

- No m'ho empasso. Segur que et fan falta ulleres. Demanaré hora ara mateix.

- No! -vaig saltar, desesperat -Tot menys això! Faré el que vulguis! Fins i tot, seré amable amb el veí! (Doncs sí, nois, li he agafat una mania enorme al veí des que de petit em va trencar l'arbre de Nadal que vaig fer a l'escola. Jo el vaig deixar a la porta de casa i el molt idiota va passar pel costat, el va tombar, el va trencar per la meitat i ni es va immutar. Ni tan sols va venir a demanar disculpes! Quin paio!

Ehem, tornant a l'assumpte: jo estava decidit a no portar ulleres, perquè tota la gent et comença a deixar de banda. Una vegada, a quart de primària, va arribar un nen nou que portava unes ulleres molt *guais*. Però em sembla que jo era l'únic que pensava allò, ja que ningú no va parar de dir-li coses horribles. No les vull ni recordar, aquelles paraules...

Llavors, després d'haver-li suplicat, demanat i pregat que ho deixes córrer, va i em diu:

-Això és el que es farà i punt! –ostres, James, que això és pel teu bé! Ni que per posar-te unes ulleres t'haguessin d'amputar les cames. Déu meu!

Després de la "petita" conversa amb la meva mare, em vaig posar furiós com una mona. Per sort, just abans que explotés i acabés estrangulant la "dents de conill", em va sonar el mòbil. (Per als nouvinguts a la meva fantasia i al món dels noms de pila, la *Dents de conill* és la Lucy, la meva germana petita de 7 anys. Li dic així perquè com que de petita no parava de posar-se el dit a la boca, les dues dents de davant se li van anar corbant cap a fora, la qual cosa feien que semblés un conill de pèl ros amb arracades. Era l'Arthur, el meu millor amic. Vaig respirar fondo i em vaig disposar a contestar el missatge. Això és el que ens vam dir:

-Ola tio! Kom vas?

-Ftal. Macbo denterar d una notícia mlt dolnta. No ptjor, HORROROSA.

-K ta passat? Vnga, eskup!

-Ok. Però kedem l parc a les 6. K tal?

- Genial -emoticona del polze aixecat.

Uf! Sort que tinc l'Arth. És l'únic amic a qui puc explicar les coses sense que acabi o bé jugant amb el mòbil o bé corrent per la seva vida, perquè sap que ha explicat a tothom el meu secret. Deu minuts abans de l'hora planejada, vaig dir adéu als meus pares i em vaig assegurar de tenir el mòbil. Un cop al parc, vaig trobar-me l'Arth assegut en un banc menjant un xiclet.

-Ei!

-Com va, Arth?- vaig dir amb entusiasme.

-D'acord, ara sí. M'expliques la notícia megahorrorosa o què?

- Està bé, està bé, però *tranqui, tio*.

Li vaig explicar tot fil per randa i, en acabar, em vaig adonar que estava al·lucinant en colors. Ostres! Encara no em puc treure del cap la cara que va posar l'Arth, quan li vaig dir que l'endemà aniria al metge i que probablement d'aquí a dos dies ja les tindria. Suposo que no sabia si sentir pena o començar a riure com un boig.

El cas és que, un cop acabada la tertúlia, me'n vaig anar cap a casa. I com si la meua vida no fos ja un autèntic fàstic, en entrar a casa la "dents de conill" m'agafa el mòbil de les mans i comença a córrer per tota la casa. Odio quan fa això! Però això no és el pitjor de tot, no! El dolent és que, quan per fi vaig aconseguir atrapar-la, vaig notar que el mòbil tenia una ratlla que anava des d'una punta a l'altre de la pantalla.

-Ara sí que t'has passat, Lucy! Vine aquí!

I la nena, molt llesta, se'n va anar corrents als braços de la mare, plorant com si s'acabés el món.

-Au va! Que el que hauria d'estar plorant aquí sóc jo, no tu! -vaig dir, enrabiat.

-Mamaaa! Em vol matar! Tinc por!

-James, però que li has fet? -va dir amb cara de preocupació.

-Jo? Però si jo no he fet res! Ha estat tot culpa seva! -vaig replicar indignat.

-Ja n'hi ha prou! James, a la teua habitació. I tu, Lucy, al lavabo a rentar-te la cara.

En pujar a la meua habitació, vaig tancar la porta amb tanta força que el veí es devia espantar, però millor per mi. Si repassava totes les coses dolentes que m'havien passat en les últimes vint-i-quatre hores, era un miracle que encara fos viu. Per sort, el dia ja s'acabava.

L'endemà al matí em vaig aixecar amb el peu esquerre i tot va empitjorar quan es van acabar les classes i em van portar al metge aquell de la vista, que no sé com es diu. El cas es que em van dir que hauria de portar ulleres durant dos anys, com a mínim! Dos anys! És que estan pirats o què! Els metges són uns monstres. L'únic que volen és posar fi a la vida social dels joves.

Dos dies després d'haver anat a aquell metge psicòpata i d'haver encarregat les ulleres, ja les tenia. Eren unes ulleres rectangulars, no gaire grans, de color blau marí amb puntets blau cel.

-Al capdavant no estan tan malament. -vaig pensar, intentant ser positiu.

I per fi, el dia de la veritat va arribar, el dia que decidiria si la meua vida social se n'anava a fer punyetes o si, per casualitat, millorava.

Quan va sonar el timbre, vaig córrer cap als lavabos i vaig esperar que els passadissos fossin buits per sortir. Per si creieu que vaig arribar tard a classe només perquè no volia que la gent em veiés amb les ulleres, esteu ben equivocats. A primera hora dels dimarts, tinc el professor de llengua castellana, en Mickey (o "Mico repel·lent", que em té mania. Una vegada em va treure tres punts d'un examen per no posar-hi el seu nom. Com si allò fos important! En entrar a classe em va fotre una reprimenda de les que fan història. Em va castigar sense pati una setmana i em va obligar a netejar totes les aules. S'havia passat una mica, però qualsevol cosa era millor que haver de portar les miserables ulleres davant de tota la classe. Quan per fi em va deixar que m'assegués, me les vaig posar.

-Ostres! -se'm va escapar.

Tothom em va mirar. Tothom menys la Rosa, que era una setciències, però molt bona amiga meva. Un cop em van repassar de cap a peus, van començar els xiuxiuejos, les rialles i els somriures babaus.

Però el més flipant de tot era que encara que la gent deia coses horribles de les meves ulleres i de mi, podia veure clarament que pensaven justament el contrari. Em vaig fixar en el Richard, el nen més popular de l'escola. És de família adinerada, un "pijo" en tota regla. El vaig mirar fixament i... No m'ho podia creure! Ell no parava de dir: "Pst!, has vist les ulleres d'en James? Segur que les ha agafat de les escombraries! ", però pensava que eren molt *xules* i que si no tingués uns ulls "perfectes", cosa que em va fer molta ràbia, se les compraria.

Va passar el mateix amb la Sam, una noia d'ulls blaus i cabells castanys, l'Andrew, en Thomas, en George... No us ho perdeu, no us ho perdeu! Segur que no ho endevinaríeu ni que us donessin mil quilos de llaminadures! Doncs en... Mickey, el profe! L'amargat", el psicòpata, el *mico repel·lent* pensava que les meves eren millor que les seves! (Sí, ell porta ulleres, unes d'aquelles rodones antigues que t'augmenten els ulls com si fossin una lupa).

I en aquesta situació em trobo ara. Tinc el poder de llegir el que de veritat pensa la gent, no el que diuen. Però gràcies al *Mico repel·lent* ara aquest potser només serveix per saber què pensen els xiclets de sota les taules.

-Uix! Quin fàstic!

-James... ets... aquí? - va dir una veu esbufegant.

-Rosa? Que passa que has vingut corrents?

- Que què passa? De veritat!? No recordes que vas quedar amb en Brutus que avui a l'hora del pati "solucionaríeu" allò que vas dir? Està com una moto perquè no t'has dignat a aparèixer! L'Arth està intentant guanyar temps, però no crec que el continuï enganyant durant gaire més! -va dir, desesperada.

-Ostres! Ja puc dir adéu a les meves coses. Ja he begut oli!

- No siguis gallina i corre, que al final no seràs l'únic a qui tallaran el cap! Si no ens afanyem, el pobre Arth acabarà estrangulat!

-Vaig tan de pressa com puc, saps? Jo no faig atletisme com algú que jo sé! -estava esgotat.

-Calla i corre, idiota.

No vam trigar més de cinc minuts en arribar. Si haguéssim trigat més, l'Arthur s'hauria convertit en puré.

-Ho... -hola... Bru-Brutus... -vaig dir amb un fil de veu. Ho reconec: estava mort de por.

-Home! però mira qui hi tenim, aquí! El quatre ulls! -va dir rient, com si el que hagués dit fos la cosa més normal de món-. D'aquí no te n'escapes, James!

Tot va acabar bé, ningú va haver de trucar a l'ambulància, però en Brutus em va trencar les ulleres i amb elles va desaparèixer el meu poder. Ara bé, vaig aprendre una cosa: no t'ha de fer por el que els altres diguin o pensin de tu, ja que tu ets tu, i pots fer el que vulguis. Ets únic en el món i tens dret a decidir i a ser com ets.